

[Gert Petersen]

Den eneste demonteringsmekanisme, regeringen har kunnet finde på, er de såkaldte trepartsforhandlinger. Her har udenrigsministeren været så elskværdig i en tale at tilbyde arbejderne nogle milde gaver, nemlig ting og sager, som befolkningen i forvejen har et rimeligt krav på. Sandheden er, at disse trepartsforhandlinger helt åbenbart skal være et forum, hvor to parter, nemlig regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening, som er erklæret enige, i fællesskab skal prøve at presse den tredje part fra fagbevægelsen. Det er meningen med disse såkaldte forhandlinger.

De trepartsforhandlinger, der her er lagt op til, er ganske enkelt et anslag mod fagbevægelsen og lønmodtagerne, men det bliver værre endnu. Det store skred mod højre ses vel tydeligst inden for det område, der vedrører demokratiseringen af arbejdslivet. Den 28. juli 1977, for kun godt et år siden, sagde den socialdemokratiske mindretalsregering i sit forhandlingsoplæg – jeg citerer:

»Det er regeringen opfattelse, at en forsættelse af indkomspolitikken i forbindelse med den kommende overenskomstssituation forudsætter en politisk vilje til at påbegynde gennemførelsen af principperne om lønmodtagernes medbestemmelse og medejendomsret gennem økonomisk demokrati.«

Jeg må erkende, at jeg i min grænseløse naivitet dengang tænkte: hovsa, nu ser det ud, som om den indkomspolitik ryger på gulvet, for det er klart, at de ikke i folketinget kan skaffe sig et flertal for en ØD-ordning, sådan som tingene ligger. Men her står, at det er en forudsætning for fortsat indkomspolitik, at man skal påbegynde gennemførelsen af sådanne principper.

Hvad nu? Nu står vi i den situation, at man for et år siden fra socialdemokratiets side sagde: uden ØD ingen indkomspolitik, men nu siger: indkomspolitik, men uden ØD, uden demokratisering af arbejdslivet.

Hvad SF angår, har vi aldrig ment, at indkomspolitik og ØD hører sammen. Men det var jo altså engang socialdemokratiets opfattelse; nu er man kommet til den modsatte opfattelse. Stillet over for denne totale svigten fastholder socialistisk folkeparti sit standpunkt. Vi arbejder for, at arbejdslivet demokratiseres ved, at der gennemføres reformer, som bryder med arbejdsgiverens enevælde – og jeg giver da hr. Erhard Jakobsen helt ret i, at det også er et brud med det kapitalis-

tiske system, og det vil være en aldeles udmærket ting – samtidig med at der opbygges en demokratisk ledet solidarisk lønmodtagerfond. Vi har væsentlige kritiske bemærkninger til LOs forslag, som er for snævert, fordi det udelader arbejdspladsdemokratiet, og som ikke er vidtrækkende nok i mønsteret for en virkelig demokratisk ledelse af fonden. Men jeg må konstatere, at selv dette alt for beskedne og snævre forslag har statsministeren nu solgt til arbejdsgiverforeningspartiet venstre, for at han kan blive ved med at føre en såkaldt indkomspolitik, hvilket reelt betyder lønpolitik baseret på nulløsninger og øget ophobning af privatkapitalistiske profitter.

Så har SV-regeringen bebudet indførelse af en værdistigningsafgift. Hvad den går ud på, er jo en af de bedre besvarede hemmeligheder i dansk politik. Hvad vil man f. eks. med de omtalte overgangsbestemmelser? Det er det officielle standpunkt. Men skatte- og afgiftsministeren er ikke så usikker. Han har venligt, men bestemt, bedt den socialdemokratiske ordfører, hr. Kjeld Olesen, og formanden for folketingets skatte- og afgiftsudvalg, hr. Hjortnæs, om at holde bøjle, fordi de ikke har deltaget i forhandlingerne om denne afgift.

Jeg skal ikke blande mig i meningsudvekslingen, men jeg vil bede statsministeren om at skabe klarhed. Jeg hørte godt nok, at han i går forsikrede, at der ikke fandtes nogen skriftlig aftale om denne værdistigningsafgift. Jeg har fra meget pålidelig kilde hørt det modsatte, så derfor vil jeg gerne høre statsministeren kommentere den sag en gang til, og jeg vil i øvrigt føje til, at skatte- og afgiftsministeren udtaler sig meget skråsikkert, næsten som om der var en sådan aftale.

For mig at se er der meget, der tyder på, at de såkaldte overgangsproblemer dækker over det forhold, at der ikke er tale om en reel beskatning af arbejdsfri indkomster ved køb og salg af jord og fast ejendom, men tværtimod om en skattelettelse til landbruget, der slipper for kapitalvindingsskatten. Hr. Arne Pilegaard Larsen har jo også slikket sig om munden ved tanken om den gevinst på 2–3 mia kr., som landbruget skal hente hjem i kraft af den nye ordning.

Blandt de andre reaktionære signaler, der er sendt op i statsministerens åbningstale, finder vi også et om folkeskolen. SF er part-